

Moje stáž v Irsku

Ráda bych vám řekla něco o mém zážitku z Erasmu v Irsku. Já konkrétně pracovala v Nazareth house, který se nacházel kousek od města Mallow ve kterém jsem žila. Každý den nás ráno vyzvedával pan, který nás vozil právě do tohoto domu. Tento dům byl zaměřen pro seniory kteří tam bydleli protože se o ně neměl kdo starat ale také pro seniory kteří na tom nebyli jak psychicky tak fyzicky dobře. Bylo tu 5 oddělení s každé se specifikovalo na něco. Jedno z nich bylo i pro demenční pacienty. Každé z nich mělo svůj název a kde jsem pracovala já se jmenovalo homersmith. Teď vám řeknu něco o oddělení. Na našem oddělení bylo kolem 30 pokojů kde v každém z nich byl 1 rezident. Co jsem pochopila tak tam byli 2 sestry a každá z nich měla půlku. Nacházela se zde také místnost pro odpočinek, kde byli křesílka a důchodci sem chodili odpočívat, probíhali tam různé aktivity atd.. také tu byla místnost pro snídane, obědy a večeře tzv. Dinning room. V centru se nacházel i kostel, protože v tomto domově pro seniory byli všichni věřící a tak to bylo na to i zaměřeno. Každé odpoledne měli rezidenti nějaký program, až od toho, že se zpívalo, nebo měli nějaké protahovací aktivity, modlili se, měli mše a nebo si mohli jet nakoupit do města. Dokonce měli i psa, který sloužil pro terapii a psychickou pohodu pacientů.

Teď něco málo o našem klasickém dnu. Naše pracovní doba byla od úterý až do čtvrtka a každý den 12hodin od 8-8hodin. První dny byly zcela upřímně pro mě velmi náročné, už kvůli tomu, že jsem nikdy na 12 hodinové směně nebyla a ještě jsem musela mluvit anglicky. Nakonec jsem ale byla moc ráda, že jsem si to vyzkoušela, protože teď už to pro mě bude v Česku jednodušší. Co se týkalo práce tak to byla taková rutina. Každé ráno se předala služba sestrám, šli se rozdávat léky, podávat snídane, dělat hygieny a krmit pacienty pokud bylo potřeba. Poté byl klid a byla např mše. Poté nastal oběd, úklid a odvezení rezidentů na aktivity. Po tomto všem se šlo rozdávat mléko s čajem a cookies což oni naprosto milovali. To mě opravdu bavilo. Nastala večeře a pak už jenom příprava ke spánku (hygiena, wc,úprava lůžka), pak opět tea a cookies.. mezi tímto vším se běhalo za rezidenty kteří potřebovali pomoci(vždy zmáčkli tlačítko a nám se to zobrazilo na tabuli, která začala pískat.)takto nějak probíhal každý den.

Co se týká personálu, tak na mě byli opravdu strašně moc hodní. Přišlo mi, že mě berou jako kdybych tam mezi ně patřila, vždycky mi řekli když potřebovali pomoci, zvali mě k sobě na kávu a svačinu, dokonce mě i chválili za angličtinu(někdy jsme si samozřejmě nerozuměli tak jsme si to přeložili přes překladač). Poslední den když jsem byla v kuchyňce a probíhala večeře, mě vytáhl jeden pracovník a řekl, že potřebuje pomoci. Šla jsem tedy ven a najednou mi všichni začali tleskat i ti důchodci a dali mi 2 velké bonboniéry a od jedné pracovnice jsem dostala ještě nějaké suvenýry. Dokonce mám i Instagram několika z nich a píšeme si. Bylo to od nich strašně krásné a důchodci mi ještě říkali jestli se nevrátím zpátky, že by byli velice rádi. To mi udělalo radost. I přes to, že to byl velký východ z komfortní zóny mi to přineslo dost pozitivních věcí, ať už přes zlepšení v aj, komunikaci, poznání nové země, kultury a zdravotnictví, tak i vydržení 12 hodinových směn atd..

Co se týče rodiny, tak to bylo zezacatku trochu horší. Dokud jsme si neřekli aby nám paní nakoupila tak bychom asi byli o hladu. Pak byla paní už v pohodě, nakoupila nám co jsme potřebovali a byla hodná. Co jsme potřebovali tak zařídila. Baracek byl takový menší ale obsahoval takové ty běžně potřebné věci. Sice tam byla docela zima šle ve svetru se to dalo. Nebylo to zas tak špatné.

Během víkendu jsme navštívili známá irská místa. Národní park, výhledy, útesy. Bohužel se nám ale počasí nevydařilo a přšelo. S kamarády jsme navštívili Cobh a Cork.

Když bych měla zhodnotit tento zážitek, tak bych řekla, že pro každého to bude zpočátku těžké ale to tak asi má být, ale potom si to užijete. Rozhodně jsem ráda, že jsem jela protože ty zážitky mi nikdo v životě nevezme a myslím si, že právě východ z komfortu nás posune úplně nejvíce.

Kruntoradova Anna 3.S

